گزارش خبر
NEWSREPORT

کد خبر: ۵۳۶۱۱۵
سه شنبه ۲۸ مهر ۱۴۰۵ ۶:۱۸

فرزندپروری، امانت‌دادنی به مدرسه نیست

این روزها تقویم به نام هفته انجمن اولیا و مربیان ورق می‌خورد؛ هفته‌ای که قرار است روی کاغذ نمادی از هم‌افزایی، همراهی و پیوند میان خانه و مدرسه برای هدایت نسل آینده باشد. اما وقتی در این روزها پا به راهروهای مدارس می‌گذاریم و پای صحبت مشاوران، معلمان و مربیان می‌نشینیم، به جای گزارش‌های امیدبخش، با جمله‌ای تکان‌دهنده مواجه می‌شویم: اوضاع تربیتی بچه‌ها اسفناک است!

به گزارش خبرنگاران گروه جامعه خبرگزاری گزارش خبر، ناهید مظفری فعال فرهنگی اجتماعی بافق در یادداشتی با اشاره به اعتراف تکان‌دهنده مشاوران از بحران تربیت دانش آموزان در مدارس می‌گوید: پرسش کلیدی اینجاست: مقصر اصلی کیست؟ آیا مدرسه رسالت خود را فراموش کرده یا خانواده‌ها شانه از بارِ مسئولیتِ سنگین تربیت، خالی کرده‌اند؟

فرزندپروری یا برون‌سپاری تربیت؟

وی اضافه می‌کند: نگاهی به روند حاکم بر روابط خانواده و مدرسه نشان می‌دهد که متأسفانه نگاهِ بسیاری از والدین به مدرسه تغییر کرده است. مدرسه از یک نهادِ آموزشیِ مکمل ، به یک مؤسسه خدماتِ تربیتی و رفتاریِ شبانه‌روزی تبدیل شده است که توقع می‌رود طی چند ساعت حضور دانش‌آموز، تمام کاستی‌های عاطفی، اخلاقی، انضباطی و هویتی او را جبران کند.

بسیاری از والدین فراموش کرده‌اند که سنگ‌بنای تربیت، ادب، مسئولیت‌پذیری و اخلاق، در اتاق خواب خانه، سر سفره خانواده و در تعامل روزمره با پدر و مادر شکل می‌گیرد، نه روی نیمکت‌های کلاس درس. وقتی فرزندی در خانه از حداقلِ چارچوب‌های تربیتی، نظارت بر رفتار و گفت‌وگوهای سازنده محروم است، انتظار اینکه معلم یا مشاور با یک چوب جادویی در عرض چند ساعت او را متحول کند، توهمی بیش نیست.

خطاهای پنهان در خانه؛ بازتاب در مدرسه

آسیب‌های رفتاری، پرخاشگری، اعتیاد به فضای مجازی بدون هیچ‌گونه فیلتر و نظارت خانوادگی، بحران‌های هویت و افت شدید مهارت‌های اجتماعی، محصولِ رهاشدگی در خانه است. فرزندی که ساعت‌ها بدون نظارت والدین در دنیای رهای شبکه‌های اجتماعی غرق است و تمام الگوهای رفتاری‌اش را از اینستاگرام و تیک‌تاک وام می‌گیرد، چطور می‌تواند در مدرسه دانش‌آموزی منضبط، مودب و باانگیزه باشد؟

خانواده‌هایی هستند که تمام نیازهای مالی و رفاهی کودک را برآورده می‌کنند، اما از مهم‌ترین وظیفه خود یعنی حضور عاطفی و اقتدار منطقی غافل شده‌اند. این یعنی فقرِ تربیتی در دلِ رفاهِ مادی!

مدرسه؛ مربیِ آموزش، نه جانشینِ والدین

باید با صدای رسا اعلام کرد: تربیت، دادوستدی دوطرفه است که سهم اعظم آن متعلق به خانه است. معلمان وظیفه آموزش علم، ریاضی، ادبیات و علوم را بر عهده دارند و مشاوران چراغ راهنمای مسیر تحصیلی و روانی هستند؛ اما هیچ‌کدام نمی‌توانند و نباید نقش پدر و مادر را بازی کنند. وقتی پدر و مادر مسئولیتِ خطیر خود را به بهانه مشغله کاری یا خستگی به گردن مدرسه می‌اندازند، در واقع داریم نسل آینده را به دستِ طوفان می‌سپاریم.

کلام آخر؛ بازگشت به نقطه صفر

هفته انجمن اولیا و مربیان، فرصتی تشریفاتی برای برگزاری جلسات و دادن گزارش‌های صوری نیست؛ زنگ خطری است برای یک بازنگری بزرگ. تا زمانی که خانواده‌ها نپذیرند که مسئول اول و آخر تربیت فرزند، خودِ آن‌ها هستند و تا زمانی که صندلی خالیِ نظارت در خانه پر نشود، فریادهای مشاوران و معلمان در راهروهای مدارس بی‌نتیجه خواهد ماند. مدرسه محل آموزش است، اما ریشه‌ی تربیت، در خانه آب می‌خورد.